

Forbindelse med Spørgsmaalet om Foranstaltninger, der fra Statens Side kunne træffes til Omsorg for vanrøgtede Børn, og de to Ting ere ogsaa i Virkeligheden meget nøje forbundne med hinanden. Jeg opfattede imidlertid den ærede Ordfører saaledes, at det er Forslagsstillernes Mening, at det foreliggende Forslag skulde betragtes som et særligt Forslag for sig og vedtages saaledes, idet han hovedsagelig anførte, at det, man vilde, var at rette et Angreb imod det Forhold, at man overhovedet drager Børn ind under kriminel Forfølgelse.

Idet jeg nu betragter Forslaget fra dette Synspunkt, altsaa som selvstændigt Forslag, skal jeg tillade mig at bemærke, at man vel egentlig fra alle Sider er enig om, at man ikke skal anvende Straf over for Børn, medmindre de ere i Stand til at forstaa, at Handlingen er en Forbrydelse, og at de ere modne nok til at fatte en Vilje til at begaa denne Forbrydelse. Dette er Betingelsen for overhovedet at kunne straffe Børn, og i Overensstemmelse hermed ere jo i Virkeligheden ogsaa Bestemmelserne i vor Straffelov. Vor Straffelov sætter den kriminelle Lavalder til 15 Aar, men indrømmer ogsaa en Ret til under visse Betingelser at anvende Straf paa Børn mellem 10 og 15 Aar, naar de begaa Forbrydelser, om hvilke Betingelser der indeholdes en almindelig Bestemmelse i Straffelovens § 36, hvor det hedder, at vedkommende Barn kun bliver at straffe, naar det efter Forbrydelsens Beskaffenhed, saasom naar det er Drab, betydelig Beskadigelse paa Legeme eller Helbred, Tyveri, Røveri eller Ildspaa-sættelse, eller naar det ifølge den paa-gældendes Forstandsudvikling og Opdragelse maa antages, at han har indset Handlingens Strafbarhed, og derhos højere Straf end Bøder og simpelt Fængsel vilde have ramt ham, hvis han havde fyldt det 18de Aar. Altsaa vor Straffelov fyldestgør netop det, der maa siges at være Betingelsen for overhovedet at straffe Børn, men saa bliver Spørgsmaalet, naar vi skulle ind paa denne Sag: hvad forstaaer man ved Børn? og det besvares saa i de forskellige Straffelove paa forskellig Maade. Man kan jo sige, at vor Straffelov betragter Barnealderen som gaaende til det 15de Aar, men saaledes, at der kun er en betinget Straffrihed til Stede, for saa vidt Barnet er mellem 10 og 15 Aar, hvorimod der for et Barn under 10 Aar er absolut Straffrihed. Hvad det foreliggende Forslag vil, er at gøre alle Forbrydelser, der begaaes

af Børn under 15 Aar, absolut straffri. Der bliver altsaa ikke mere Spørgsmaal om, hvorvidt de paagældende have kunnet indse Handlingens Strafbarhed, eller om Handlingen er af en vis Beskaffenhed, ligegyldig hvilken, f. Eks. at det er Tyveri, Ildspaa-sættelse og lignende — Barnet er straffrit. Der kan efter det foreliggende Forslag end ikke rejses kriminel Under-søgelse angaaende den begaaede Handling. Det hedder nemlig i § 3 saaledes: „Handlinger, foretagne af Børn, som endnu ikke have fyldt 15 Aar, straffes ikke. Dog kan der, naar det findes fornødent, af det offentlige anvendes Forbedrings- eller Sikringsmidler mod saadanne Børn“. Det offentlige her er Administrationen og ikke Domstolene, thi Sagen kommer efter denne Bestemmelse slet ikke for Domstolene. Straffeloven har den samme Bestemmelse om Handlinger, begaaede af Børn under 10 Aar, over for dem sættes Domstolene heller ikke i Bevægelse, men Administrationen kan anbringe saadanne Børn til Opdragelse.

Bliver Spørgsmaalet nu, om den her foreslaaede Forandring er heldig eller ej, vil jeg for mit Vedkommende svare, at den er ingenlunde heldig. Jeg tror, man gaar alt for vidt. Man kan have forskellige Meninger om, hvor man skal sætte Grænsen for Børns Straffrihed; men man gaar sikkert for vidt, naar man vil gøre enhver Handling af en hvilken som helst forbryderisk Beskaffenhed, begaaet af Børn under 15 Aar, straffri. Jeg skal lige saa lidt som den ærede Ordfører komme ind paa de forskellige Straffeteorier, det er et temmelig ørkesløst Arbejde, men det staaer for mig saaledes, at Samfundet har en Ret til at kræve Beskyttelse mod saadanne Handlinger, der ere Forbrydelser, i Virkeligheden have Forbrydelsers Karakter. Det er for saa vidt fuldstændig berettiget, naar man over for Børn, der begaa saadanne Handlinger, anvender Straf for derved at klargøre, at det er en Forbrydelse, der foreligger, og derigennem søge Beskyttelse for Samfundet. Der kan i denne Forbindelse henvises til, at det ikke vil hjælpe meget, at man anbringer vedkommende Barn paa en Opdragelsesanstalt, thi det kan ogsaa der begaa Forbrydelser, navnlig Ildspaa-sættelse. Der er for mig noget trøstesløst i, at et saadant Barn, der har begaaet Ildspaa-sættelse, skal anbringes i en Opdragelsesanstalt, hvor det maaske paa ny sætter Ild paa, uden at man kan foretage noget over for det. Jeg tror ikke heller, at man nogetsteds er gaaet saa vidt, som de ærede Forslagsstillere ville gaa.